

Arrest

nr. 198 434 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 juli 1951.

1.2. Bij brief gedateerd op 10 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 27 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 10 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 16 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2011 werd ingediend en op 29.06.2017 geactualiseerd door :

[H.,H.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Iran

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokken vroeg op 20.02.2006 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 30.10.2007 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 06.11.2008 en aan betrokkene betekend op 17.11.2008, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit zeer langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende betrokkene op 04.12.2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 24.10.2008 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 06.11.2008. Op 28.11.2008 diende betrokkene een aanvraag art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 06.05.2009 eveneens onontvankelijk verklaard en er werd hem een tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Beiden werden hem betekend op 20.05.2009. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 27.08.2009. Tenslotte diende betrokkene op 11.05.2010 opnieuw een aanvraag art. 9ter in, dewelke opnieuw onontvankelijk werd bevonden en dit op 01.10.2010. Ook nu werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De onontvankelijke beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werden hem betekend op 09.03.2011.

Wat betreft het feit dat betrokkene bij zijn echtgenote en zoon inwoont en dat zijn echtgenote, mevrouw [G.H.] [ov: ...], zijn meerderjarige zoon, de heer [H.A.] [ov: ...], en zijn meerderjarige dochter, mevrouw [H.A.] [ov: ...], reeds jaren geregulariseerd werden; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tot slot verwijst betrokkene naar zijn leeftijd, doch hij legt geen bewijzen voor dat het voor hem omwille van zijn leeftijd onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

1.3. Eveneens op 27 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 16 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer,

Naam, voornaam: [H.,H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffend de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar eerste middel als volgt:

"De staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 10.06.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissingen.

[...] Schending van art. 3 van het EVRM

In de beslissing van verwerende partij wordt geschreven dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangehaald waarom verzoeker zijn aanvraag niet in zijn land van herkomst zou kunnen indienen.

De actuele toestand van het land van herkomst van verzoeker is momenteel heel onzeker door de terroristische aanslagen die gepleegd worden door IS, waardoor art. 3 van het EVRM geschonden zal worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 27.07.2017 ook een bevel af dus dient men nu een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of hij al dan niet kan terugkeren.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd terwijl dit zeer ernstig blijkt te zijn en dat men met al deze feiten rekening dient te houden en onderzoek terzake te verrichten alvorens tot een beslissing te komen.

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bovenstaande motivering is dan ook onaanvaardbaar voor verzoeker en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid m.b.t. het dossier van verzoeker

Als verzoeker moet terugkeren, zal zij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niemand meer in zijn land van herkomst, zelfs niemand waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. Zoals reeds vermeld in de aanvraag, alsook in de negatieve beslissing, beschikken zijn echtgenote en meerderjarige kinderen wel over verblijfsrecht in België waardoor hij alleen naar Iran dient terug te keren.

Verzoeker is momenteel 66 jaar en verblijft sinds 2006 in België, waardoor hij niemand meer heeft die hem in het land van herkomst kan opvangen bij terugkeer. Zij hebben destijds alles en iedereen achtergelaten. Hij beschikt in zijn land van herkomst niet meer over een sociaal vangnet en heeft er ook geen onderkomen meer, ook niet voor tijdelijk verblijf.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire -post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden..

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag in 2011 geen identiteitsdocumenten toe, maar heeft deze na lang aandringen bij de Ambassade, kunnen toevoegen op 29.06.2017. Verzoeker deelde bij de oorspronkelijke aanvraag in 2011 de briefwisseling mee die zijn toenmalige advocaat voerde om deze te bekomen.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tót machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan met terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Hij heeft in België zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier ondertussen al een 11-tal jaar en heeft zich totaal aangepast.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat zijn echtgenote, alsook 2 meerderjarige kinderen in België reeds verblijf hebben bekomen.

Bovendien bevestigt verwerende partij dat er sprake is van bijna 1 jaar en 8 maanden asielpprocedure en dient men ook hier rekening mee te houden.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in zijn bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

b) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker en zijn gezin.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest ni. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt de beslissing het beginsel van de redelijke termijn

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijn gebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de initiële aanvraag dateert van 10.06.2011. We zijn nu september 2017, meer dan 6 jaar na de aanvraag.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden . beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Deze beslissing werd meer dan 6 jaar na de aanvraag genomen!

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Verzoeker diende meer dan 6 jaar geleden zijn aanvraag tot regularisatie in.

Dat verwerende partij er meer dan 6 jaar heeft over gedaan om tot een beslissing te komen en deze dan nog foutief motiveert en niet duidelijk maakt waarom de beslissing niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker! Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door een beslissing te nemen in 2017 over een aanvraag die dateert van 2011.

De redelijke termijn stelt dat de definitieve uitkomst van een proces niet onredelijk lang op zich mag laten wachten.

Tenslotte schendt de beslissing ook het motiveringsbeginsel

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

[...] Schending van art. 8 EVRM

Een eventuele terugkeer zou voor verzoeker schending van art. 8 EVRM met zich meebrengen.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uiteenzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd. 2006, 403).

In casu hebben de echtgenote en de 2 meerderjarige kinderen van verzoeker reeds enige tijd wettelijk verblijf in België.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet deze belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging dient te gebeuren in de individuele situatie van verzoeker. Hij verblijft meer dan 10 jaar in België. Hij wordt hier omringd door zijn familie (echtgenote, meerderjarige kinderen, kleinkinderen...). Hij wordt hier opgevangen, in tegenstelling tot in zijn land van herkomst waar hij geen familie meer heeft die hem kan opvangen, ook niet tijdelijk.

Hoe kunnen zij hun banden onderhouden als hij geacht wordt terug naar zijn land van herkomst te keren?? Dat deze belangenafweging zelfs nooit gemaakt is.

Verwerende partij dient hier rekening mee te houden in zijn afweging.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker en het gezin, als ruimer ook met heel de familie (kleinkinderen) niet getwijfeld kan worden.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

[...] Zijn integratie en langdurig verblijf

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoeker.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procédure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan -plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere -procédures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat er hier wel degelijk sprake van is

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk ook buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en belangrijke elementen over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België!

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de verwerende partij waarom volgens haar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Zij stelt zo vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft uiteenzet waarom het gegeven dat haar echtgenote en meerderjarige kinderen reeds jaren legaal in België verblijven het voor haar zeer moeilijk maakt om de verblijfsaanvraag in haar herkomstland in te dienen. Zij wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag niet disproportioneel is tegenover het recht op een gezins- of privéleven. Er is dan immers geen breuk van de familiale en/of privérelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast motiveert de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet bewijst dat het voor haar omwille van haar leeftijd niet mogelijk is om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

In casu kan moeilijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partij aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een motivering inzake de grond van de aanvraag drong zich niet op, waar wordt vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is.

De verzoekende partij geeft nog aan dat onterecht niet is gemotiveerd over artikel 3 van het EVRM en over haar integratie en de lange duur van haar verblijf in België. De Raad benadrukt evenwel dat de

thans eerste bestreden beslissing enkel handelt over de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van 10 juni 2011 en de vraag of in deze aanvraag aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd. Er blijkt niet dat voormelde elementen door de verzoekende partij als dusdanig werden ingeroepen in haar verblijfsaanvraag. De verwerende partij moest in de eerste bestreden beslissing niet motiveren over elementen die in de verblijfsaanvraag niet zijn ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel stellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij gaat in haar middel in op haar integratie en haar langdurig verblijf in België, haar vrees om bij terugkeer naar haar herkomstland onmenselijk of vernederend te worden behandeld en te worden vervolgd en het feit dat zij niets of niemand meer heeft in Iran. Zij is van mening dat deze elementen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad stelt evenwel vast dat deze elementen door de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag van 10 juni 2011 niet zijn ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan evenmin worden ingezien dat de verwerende partij hieromtrent enige belangenafweging diende door te voeren. De Raad herhaalt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De verzoekende partij kan er ook niet op aansturen dat de Raad, waar hij optreedt als annulatierechter, overgaat tot een beoordeling van buitengewone omstandigheden zoals deze voor het eerst in huidige procedure worden aangebracht. Dit behoort niet tot zijn bevoegdheid.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat *“verwerende partij [bevestigt] dat er sprake is van bijna 1 jaar en 8 maanden asielprocedure”* en dat zij dan ook *“hier rekening mee [dient] te houden”*. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij met dit betoog net zelf bevestigt dat haar asielprocedure van 1 jaar en 8 maanden in rekening is gebracht. Zij duidt niet waarom de eerste bestreden beslissing op dit punt uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Er blijkt ook andermaal niet dat de verzoekende partij in haar aanvraag een lange asielprocedure heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift vervolgens naar de website van Kruispunt-Migratie, in de mate dat daar buitengewone omstandigheden worden aangeduid die reeds werden aanvaard in de rechtspraak. Het gaat over een lopende asielprocedure, een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, een administratieve onmogelijkheid, medische elementen of andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk maken. De verwerende partij dient deze vervolgens te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een discretionaire bevoegdheid, die slechts de redelijkheid als grens heeft. Met een loutere verwijzing naar de aangehaalde website toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij de daarop vermelde omstandigheden in haar aanvraag heeft ingeroepen én aannemelijk heeft gemaakt, of dat de beoordeling die de verwerende partij maakte van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden uitgaat van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

In casu beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag op haar gezins- en/of familieleden in België met haar echtgenote en meerderjarige kinderen die hier allen legaal verblijven en op haar leeftijd. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de verwerende partij is nagegaan of deze elementen buitengewone omstandigheden vormen. Zij heeft op gemotiveerde wijze toegelicht waarom zij deze elementen niet aanvaardt als elementen die het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat niet is onderzocht of gelet op het gezins- of familieleden of haar leeftijd buitengewone omstandigheden blijken. Hierbij heeft de verwerende partij wel degelijk ook een afweging doorgevoerd tussen het algemene belang en de familiale en persoonlijke belangen van de verzoekende partij. Zij stelde evenwel geen disproportionaliteit vast, waar de verplichting om de

aanvraag via de reguliere procedure in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent en dus geen breuk in de familiale en/of privérelaties tot gevolg heeft. Hierbij werd ook geduid dat de verzoekende partij zelf ook volledig naliet toe te lichten waarom het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure omwille van dit gezins- of familieleven dan alsnog bijzonder moeilijk is. De verzoekende partij beperkt er zich toe op bijzonder algemene wijze te stellen dat de afweging die werd doorgevoerd onvoldoende is. Dit kan niet volstaan om de motivering onderuit te halen. De verzoekende partij toont niet aan dat enig concreet aspect inzake haar privé-, gezins- of familieleven zoals dit door haar in het kader van de verblijfsaanvraag is ingeroepen, ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die aannemelijk kunnen maken dat de motivering onjuist of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij betoogt nog dat er ook rekening dient te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat een fragmentarische behandeling van deze elementen niet kan worden aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de verwerende partij een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partij licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het haar verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Bovendien verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad van 17 maart 2014 met nummer 120 763 om te stellen dat een fragmentarische benadering van de elementen niet kan worden aanvaard. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – echter niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst. Het arrest van 17 maart 2014 met nummer 120 763 handelt over een aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging, terwijl in casu een beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorligt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij de eerste beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte

feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Er is reeds vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verblijfsaanvraag niet beriep op een reëel risico op slechte behandelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM indien zij haar aanvraag moet indienen vanuit haar herkomstland. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover dan ook – terecht – niet gemotiveerd. De Raad benadrukt dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel is, en hierin slechts wordt geantwoord op de buitengewone omstandigheden zoals de verzoekende partij deze inriep in haar verblijfsaanvraag van 10 juni 2011. In deze omstandigheden blijkt niet dat de uiteenzetting van de verzoekende partij inzake artikel 3 van het EVRM dienstig kan worden ingeroepen tegen de eerste bestreden beslissing, of dat zij dienstig kan aanvoeren dat het bestuur hieromtrent ten onrechte geen onderzoek voerde bij het nemen van deze beslissing.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een privé- en/of gezins- of familielevens in België, gelet op de aanwezigheid van haar echtgenote en meerderjarige kinderen in dit land die hier allen legaal verblijven. De verwerende partij geeft in haar beslissingen op zich niet aan het bestaan van een dergelijk privé- en/of gezins- of familielevens in België te betwisten.

De Raad duidt er op dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de eerste bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt geantwoord op het ingeroepen gezinsleven: *“Wat betreft het feit dat betrokkene bij zijn echtgenote en zoon inwoont en dat zijn echtgenote, mevrouw [G.H.] [ov: ...], zijn meerderjarige zoon, de heer [H.A.] [ov: ...], en zijn meerderjarige dochter, mevrouw [H.A.] [ov: ...], reeds jaren geregulariseerd werden; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot*

verblijf in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

De verzoekende partij betwist in wezen niet dat zij in haar aanvraag van 10 juni 2011, en in haar actualisatie van 29 juni 2017, enkel stelde dat zij hier een gezin heeft en dat dit gezin reeds gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven, doch zonder verder uiteen te zetten waarom deze elementen haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar Iran om aldaar een aanvraag in te dienen. De verzoekende partij laat ook na om concreet in te gaan op voormelde motivering in de eerste bestreden beslissing. Zij stelt dat er een belangenafweging had moeten gebeuren, maar gaat eraan voorbij dat dit wel degelijk is gebeurd en er wordt gemotiveerd waarom er geen disproportionaliteit bestaat tussen de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Iran om daar de verblijfsaanvraag in te dienen en het recht op een gezins- of privéleven. Er is, volgens de verwerende partij, in deze situatie immers geen sprake van een breuk van de familie- of privérelaties, maar enkel van een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verzoekende partij gaat als dusdanig niet in op deze voorziene motivering en weerlegt deze dan ook niet. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen. Het louter wijzen op een aanwezigheid in België gedurende tien jaar maakt zo nog niet dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland waar men het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht, niet langer in redelijkheid mogelijk is. De verzoekende partij beperkt zich verder tot een louter algemene bewering geen familie meer te hebben in het herkomstland waarop zij kan terugvallen, maar zonder op dit punt minstens concrete argumenten of een begin van bewijs naar voor te brengen die zulks aannemelijk kunnen maken. Daarenboven blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij gelet op haar leeftijd geen voldoende zelfstandigheid meer heeft om in het land waar zij het grootste deel van haar leven doorbracht haar weg te vinden en er haar plan te kunnen trekken. Zij maakt niet concreet aannemelijk “opvang” door familieleden te behoeven. De verzoekende partij stelt zich verder nog de vraag hoe de banden met haar gezins- of familieleden in België te onderhouden indien zij tijdelijk dient terug te keren naar haar herkomstland, doch toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn via de moderne communicatiemiddelen. Evenmin toont zij aan dat haar gezins- of familieleden haar niet tijdelijk kunnen vergezellen naar het herkomstland.

De Raad stelt in casu vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven van de verzoekende partij en heeft gemotiveerd waarom dit element niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of dat de doorgevoerde belangenafweging disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de gegeven omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.2.7. De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij onredelijk lang heeft gewacht vooraleer een beslissing te nemen, waardoor de redelijke termijn is geschonden.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk een doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend, moeten worden behandeld. Verder dient te worden vastgesteld dat zo er in huidige zaak al sprake kan zijn van het overschrijden van een redelijke termijn, die overschrijding niet tot gevolg kan hebben dat de aanvraag om machtiging tot verblijf gunstig moest worden beoordeeld. De verzoekende partij houdt dit trouwens ook niet voor. Zij toont niet aan welk belang zij heeft bij het inroepen van dit onderdeel van het middel (RvS 12 december 2005, nr. 152.558). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij betoogt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur is miskend, waar niet wordt geduid waarom haar integratie en langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard en waar deze louter worden beschouwd als een grond voor het toekennen van de verblijfsmachtiging.

Deze uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel is miskend. Nu de verzoekende partij in haar aanvraag van 10 juni 2011 deze elementen niet heeft ingeroepen als een buitengewone omstandigheid kon zij geen enkele verwachting koesteren dat deze elementen zouden worden besproken in de motivering van de eerste bestreden beslissing of deze in rekening zouden worden genomen bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden. Zij toont verder niet aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen, is afgeweken van een vaste gedragslijn.

2.2.9. De verzoekende partij voert in haar middel vervolgens de schending aan van het Kinderrechtenverdrag, maar zij duidt niet welke bepaling uit dit verdrag zij geschonden acht en op welke wijze. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden onontvankelijk.

2.2.10. Ook waar de verzoekende partij zich in fine van haar middel beroept op een schending van het gelijkheidsbeginsel, moet de Raad vaststellen dat elke toelichting ontbreekt bij de wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de eerste bestreden beslissing dit beginsel zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is, nu het precisie mist, eveneens onontvankelijk.

2.2.11. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

[...]

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, alsook art. 8 EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Iran.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

[...] Schending van art. 3 van het EVRM

De actuele toestand van het land van herkomst van verzoeker is momenteel heel onzeker door de terroristische aanslagen die gepleegd worden door IS, waardoor art. 3 van het EVRM geschonden zal worden bij terugkeer naar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 27.07.2017 ook een bevel af dus dient men nu een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of hij al dan niet kan terugkeren.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd terwijl dit zeer ernstig blijkt te zijn en dat men met al deze feiten rekening dient te houden en onderzoek terzake te verrichten alvorens tot een beslissing te komen.

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bovenstaande motivering is dan ook onaanvaardbaar voor verzoeker en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid m.b.t. het dossier van verzoeker

Als verzoeker moet terugkeren, zal zij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niemand meer in zijn land van herkomst, zelfs niemand waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. Zoals reeds vermeld in de aanvraag, alsook in de negatieve beslissing, beschikken zijn echtgenote en meerderjarige kinderen wel over verblijfsrecht in België waardoor hij alleen naar Iran dient terug te keren.

Verzoeker is momenteel 66 jaar en verblijft sinds 2006 in België, waardoor hij niemand meer heeft die hem in het land van herkomst kan opvangen bij terugkeer.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereiden.de fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker en zijn gezin.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest ru. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoeker. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het land zal moeten verlaten en zijn echtgenote en rest van zijn gezin dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

De bestreden beslissing is dan ook onmiskienbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijz hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad(arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Tenslotte schendt de beslissing ook het motiveringsbeginsel

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Zij onderzoeken het dossier van verzoeker niet voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

[...] Schending van art. 8 EVRM

Een eventuele terugkeer zou voor verzoeker schending van art. 8 EVRM met zich meebrengen.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uiteenzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf, T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd. 2006, 403).

In casu hebben de echtgenote en de 2 meerderjarige kinderen van verzoeker reeds enige tijd wettelijk verblijf in België.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet deze belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging dient te gebeuren in de individuele situatie van verzoeker. Hij verblijft meer dan 10 jaar in België. Hij wordt hier omringd door zijn familie (echtgenote, meerderjarige kinderen, kleinkinderen...). Hij wordt hier opgevangen, in tegenstelling tot zijn land van herkomst waar hij geen familie meer heeft die hem kan opvangen, ook niet tijdelijk. Hij heeft geen strafbare feiten gepleegd.

Verwerende partij dient hier rekening mee te houden in zijn afweging.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker en het gezin, als ruimer ook met heel de familie (kleinkinderen) niet getwijfeld kan worden.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing."

3.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij de motieven van deze bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De verzoekende partij toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. De verzoekende partij beroept zich vervolgens op een schending van artikel 3 van het EVRM. In dit verband benadrukt de Raad dat de verzoekende partij, om zich dienstig op dit verdragsartikel te kunnen beroepen, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij wijst op een actueel volgens haar heel onzekere toestand in haar herkomstland, gelet op de terroristische aanslagen die er worden gepleegd door IS. Zij stelt, als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, te moeten vrezen voor foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en voor haar leven en fysieke integriteit. Zij stelt aldaar ook vervolging te moeten vrezen. Ook merkt zij nog op dat zij in Iran in een mensonwaardige situatie dreigt terecht te komen, nu zij alleen naar daar dient terug te keren, zonder echtgenote en kinderen. Zij stelt 66 jaar te zijn en in Iran niemand meer te hebben, nu zij reeds sinds 2006 in België verblijft. Zij voegt het reisadvies over Iran van de FOD Buitenlandse Zaken, een jaarrapport van Human Rights Watch over Iran voor 2016 en een artikel over terreuraanslagen door IS in Iran op 7 juni 2017.

De verzoekende partij stelt allereerst dat zij als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Iran dient te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De door haar voorgelegde stukken wijzen evenwel geenszins op een dergelijk willekeurig geweld dat maakt dat elke burger, en dit louter door het zich verplaatsen naar het Iraanse grondgebied, dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partij beperkt zich op dit punt in wezen tot een blote bewering, zonder enige werkelijke poging te doen om zulks concreet aannemelijk te maken aan de hand van de inhoud van de door haar thans voorgelegde stukken. Het gegeven dat Iran, net als België, reeds terroristische aanslagen kende, volstaat in dit verband ook niet.

Het komt de verzoekende partij bijgevolg toe om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken door het minstens aanbrengen van een begin van bewijs dat zij persoonlijk behandelingen in strijd met dit artikel dient te vrezen. Zij kan zich niet beperken tot blote beweringen of een loutere verwijzing naar stukken die de algemene situatie in het herkomstland beschrijven, zonder een band met haar persoon aannemelijk te maken en aan te tonen dat zij persoonlijk de daarin beschreven slechte behandelingen dient te vrezen.

De verzoekende partij stelt vervolging te vrezen in haar herkomstland. Dit betoog wordt evenwel op geen enkele wijze ondersteund door een concreet betoog of een begin van bewijs. Het betreft niet meer dan een blote bewering, hetgeen in geen geval kan overtuigen. In de eerste bestreden beslissing werd bovendien reeds gewezen op de negatief afgesloten asielprocedure van de verzoekende partij en het gegeven dat haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

De Raad merkt vervolgens op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich nuttig kan beroepen op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Er blijkt niet dat dit advies ook haar persoonlijke situatie raakt, nu een dergelijk reisadvies is gericht aan Belgische burgers die naar Iran reizen voor toerisme of zaken en niet aan personen met de Iraanse nationaliteit die naar hun land van

herkomst terugkeren. Bovendien betreft het advies slechts de waarschuwing waakzaamheid aan de dag te leggen in drukbevolkte plaatsen in de hoofdstad en andere stedelijke centra en tevens het grensgebied met Afghanistan en Pakistan te vermijden. De verzoekende partij toont niet aan dat zij precies naar één van deze plekken dient terug te keren of er onvermijdelijk zal terechtkomen.

Het feit dat er, net zoals in België overigens, in Iran reeds terroristische aanslagen zijn gepleegd – in de voorgelegde stukken is sprake van terreuraanslagen op 7 juni 2017 op het parlement en het mausoleum van imam Khomeini – maakt verder ook nog geen persoonlijk, ernstig en reëel risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk. Ook wat de verwijzing naar het jaarrapport voor 2016 van Human Rights Watch betreft, kan de Raad verder slechts vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze concreet ingaat op dit rapport en dat zij dit op geen enkele wijze betreft op haar persoonlijke situatie. Zij blijft andermaal in gebreke met concrete argumenten een persoonlijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De Raad merkt daarnaast op dat het enkele gegeven dat de verzoekende partij sinds 2006 in België verblijft en dat haar echtgenote en meerderjarige kinderen hier verblijven, nog niet maakt dat zij in Iran niemand meer heeft om op terug te vallen laat staan dat zij daar onmenselijk en vernederend dreigt te worden behandeld. Het betreft in wezen niet meer dan een blote bewering, die niet met concrete argumenten of een begin van bewijs wordt onderbouwd. De Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat de verzoekende partij 66 jaar oud is, wijst op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de verzoekende partij gelet op haar leeftijd niet langer een voldoende zelfstandigheid heeft om te kunnen terugreizen naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag en daar tijdelijk te verblijven. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de verzoekende partij is aangewezen op opvang van haar familieleden in het herkomstland om te voorkomen dat zij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Er blijkt ook geenszins dat haar gezins- of familieleden in België haar dan niet tijdelijk kunnen vergezellen naar het herkomstland. Het betoog van de verzoekende partij dat haar belangen zich in België bevinden, voldoet evenmin om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar herkomstland sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Zij brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een schending van deze bepaling wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt. Nu de verzoekende partij geen begin van bewijs levert van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat verweerder op dit punt een onvoldoende onderzoek voerde.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich andermaal op een privé- en/of gezins- of familieleven in België, gelet op de aanwezigheid van haar echtgenote en meerderjarige kinderen in dit land die hier legaal verblijven. De Raad herhaalt dat de verwerende partij in haar beslissingen op zich niet aangeeft het bestaan van een dergelijk privé- en/of gezins- of familieleven in België te betwisten.

De Raad herhaalt dat de voorliggende zaak geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad stelt vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen motieven worden opgenomen inzake het door de verzoekende partij ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven. Echter blijkt uit het voorgaande dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag van 10 juni 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing wordt er wel gemotiveerd inzake het gezinsleven van de verzoekende partij: *"Wat betreft het feit dat betrokkene bij zijn echtgenote en zoon inwoont en dat zijn echtgenote, mevrouw [G.H.] [ov: ...], zijn meerderjarige zoon, de heer [H.A.] [ov: ...], en zijn meerderjarige dochter, mevrouw [H.A.] [ov: ...], reeds jaren geregulariseerd werden; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."* Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemene belang en de persoonlijke en gezins- of familiale belangen van de verzoekende partij.

Gelet op het feit dat beide beslissingen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris werden genomen, is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake het gezins- of familieleven en artikel 8 van het EVRM niet opnieuw worden opgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft kennis van de motieven van beide beslissingen en heeft er zelfs voor gekozen om beide beslissingen in één verzoekschrift aan te vechten.

Het louter stellen dat men van mening is dat de doorgevoerde belangenafweging niet afdoende is, kan niet volstaan. De verzoekende partij herhaalt verder dat zij reeds tien jaar in België verblijft en dat zij in België familie heeft en in Iran niet. Zij toont hiermee niet aan dat de motieven inzake het privé- en/of gezins- of familieleven kennelijk onredelijk zijn. De Raad wijst er andermaal op dat het niet is omdat de verzoekende partij sinds 2006 in België verblijft en haar echtgenote en kinderen hier verblijven, dat zij niemand meer heeft in haar herkomstland op wie zij een beroep kan doen. Het louter wijzen op een aanwezigheid in België gedurende tien jaar maakt nog niet dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland waar men het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht, niet langer in redelijkheid mogelijk is. De verzoekende partij gaf in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook niet aan dat het gegeven dat zij niemand meer zou hebben in haar herkomstland haar zou verhinderen terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Thans brengt zij ook geen concrete argumenten aan waarom dit plots wel een probleem zou zijn. Daarenboven blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij gelet op haar leeftijd geen voldoende zelfstandigheid meer heeft om in het land waar zij het grootste deel van haar leven doorbracht haar weg te vinden en er haar plan te kunnen trekken. Zij maakt niet concreet aannemelijk "opvang" door familieleden te behoeven. De Raad benadrukt verder dat de verwerende partij duidelijk rekening heeft gehouden met het privé- of gezins- of familieleven van de verzoekende partij. Er wordt duidelijk gesteld dat een eventuele tijdelijke verwijdering geen breuk van de familiebanden inhoudt en er aldus geen sprake is van een disproportionaliteit. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Zij toont ook niet aan dat er dan concrete hinderpalen zouden bestaan voor haar echtgenote en kinderen om haar, al is het slechts voor de duur

van het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure, te vergezellen naar haar herkomstland. Er blijkt ook niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen niet in nauw contact met elkaar kunnen blijven, voor zover de echtgenote en kinderen in België wensen te blijven. Het gegeven dat de verzoekende partij geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, hetgeen door het bestuur als dusdanig ook niet worden voorgehouden, wijst evenmin op enige kennelijk onredelijkheid, te meer waar in casu de situatie voorligt van een vreemdeling wiens verblijf steeds als illegaal dan wel precair is te beschouwen.

Er blijkt niet dat de doorgevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk is of niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen. In de gegeven omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij de tweede bestreden beslissing niet op een voldoende zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij zet ook niet verder uiteen op welke wijze de verwerende partij haar dossier fragmentarisch zou hebben behandeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. In zoverre de verzoekende partij zich nog beroept op het recht om te worden gehoord, wijst de Raad erop dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu dient in dit verband te worden benadrukt dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag van 10 juni 2011, alsook in haar actualisatie van deze aanvraag op 29 juni 2017, reeds in de mogelijkheid was om omstandigheden naar voor te brengen die haar verhinderen terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd zo ook slechts gegeven, nadat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij thans enkel aangeeft, indien zij alsnog bijkomend zou zijn gehoord, te hebben kunnen wijzen op het gegeven dat haar echtgenote en kinderen hier verblijven en zij van hen zal worden gescheiden. Een dergelijk gegeven bracht zij evenwel reeds naar voor bij het bestuur in kader van haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient ook te worden aangenomen dat de verwerende partij dit gegeven reeds in rekening heeft gebracht, waar zij pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel na het nemen van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waar zij in het kader

van deze laatste beslissing reeds vaststelde dat dit gezinsleven een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet verhindert. De verzoekende partij geeft niet aan in dit verband, indien nog gehoord, nog bijkomende elementen te hebben kunnen aanbrengen. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog omtrent de hoorplicht. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij nog specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren in het kader van het hoorrecht die het beslissingsproces inzake de tweede bestreden beslissing alsnog hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop.

De verzoekende partij verwijst in haar betoog omtrent de hoorplicht nog naar het arrest van de Raad van 29 maart 2017 met nummer 184 616. De Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

De aangevoerde schending van de hoorplicht kan niet leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.2.6. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de tweede bestreden beslissing is genomen met miskenning van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS